

Frauke
Scheunemannová

Winston

Agent
Tichá labka

Winston

Agent Tichá labka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Frauke Scheunemannová
Winston Agent Tichá labka – e-kniha
Copyright © Albatros, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Frauke
Scheunemannová

Winston

Agent Tichá labka

Albatros

*Starým mamám tohto sveta.
Čo by sme si počali bez vás?*

Title of the original German edition:

Winston – Agent auf leisen Pfoten

© 2014 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Lic.: Agentur Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

Translation © Anna Lackovičová, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04302-9

ISBN e-knihy 978-80-00-04339-5

Prológ

Som hrdina. Či nie?

„Veď ja ti ukážem, ty potvora prašivá!“ Muž natáhuje obrovské paprče po Odete. A ona sa vylakaná stiahne až celkom do kúta, pokiaľ to len ide. Zbytočne, lebo ten nespratník sa vzápätí chystá uchopiť ju za šiju. Teda: rád by to urobil. Lenže to ešte neráta so mnou, Winstonom Churchillom, kocúrom bez bázne a hany! V rýchlosti odhadnem vzdialenosť – a potom naňho skočím. Nebojácne a odhodlane! Je to zlomok sekundy – a už pristávam na pleciach ukrutníka. Zapácha. V jeho pachu sa mieša cigaretový čmud a čosi, čo pripomína vianočný stromček. Fakt, skutočne smrdí tak ako tá vec, ktorú Werner vždy na Vianoce dovlečie do bytu. Čudné! Na ďalšie úvahy o ihličnanovej vôni vianočného stromčeka tu nemám čas, lebo ten ničomník sa teraz ozlomkrky myká, len aby ma zo seba nejako striasol. Rázne mu pazúrmí prejdem po líci.

„Aááá! Čo to malo byť?“ Muž okamžite pustí Odetu a pokúša sa zaútočiť na mňa. Ale nezasiahne ma, lebo som, jednoducho, šikovnejší. Z kúta vzápätí vyskočí Odeta, najkrajšia biela mačka na svete.

„Bež, Odeta, uteč odtiaľto!“ kričím jej. „Ja si s ním už dáko poradím.“

„Nie, Winston, bez teba nejdem!“

„Len bež, tak to bude lepšie!“ zakričím ešte raz. Ale moje malé mačacie srdce radostne poskočí, pretože Odeta chce zostať so mnou. Prv než sa mi podarí toho naničhodníka striasť, uštedrím mu ešte úder labou. Zajajká a znova sa po mne rozoženie.

„Ach, Winston,“ zašepká Odeta, „ty si taký..“

... tlstý! Nože nezavadzaj!“

TLSTÝ? Odeta!!! Vypleštenými očami sa zahľadím na Odetu. Čo to do nej vošlo, keď ma takto uráža? Som predsa jej hrdina a ochranca!

Dovoľte mi predstaviť sa:
Kocúr Winston.
Dôverný radca dievčaťa.
Žiadny izbový tiger!

Túto nesmierne hlbokú urážku mi však neuštedrila Odeta, ale dopustil sa toho teraz môj človečí spolubývajúci – profesor Werner Hagedorn, ktorý mi dáva najavo, že teraz si sem chce sadnúť on. Konkrétne: na pohovku, kde práve polihujem a na ktorej sa mi sníva o tom, ako zachraňujem Odetu pred útokom toho zlosyna. Bří, hrozné! Bol to pôsobivý sen a skutočne by som rád vedel, čo mi to v ňom Odeta práve chcela povedať. V reálnom živote sme sa totiž ešte spolu dôvernejšie nebavili. Koniec koncov ja bývam hore na druhom poschodí na Hornej aleji číslo 106 a, kým ona sa zväčša potuluje po zadnom dvore nášho domu. Ale namiesto toho, aby som sa dozvedel, čo mi to Odeta chcela pošepkať, musím sa nechať od Wenera hrubým spôsobom zahnať z môjho obľúbeného odpočinkového miestečka. A potom sa sám zvalí na pohovku. Drzost! Urazene zoskočím na zem. Ak si Werner myslí, že sa teraz od neho dám hladkať, veľmi sa mýli. Pokiaľ ide

o takéto nežnôstky, nie som vôbec odkázaný na neho. Pch! Rozhodne aspoň teraz už nie, lebo od istého času s Wernerom v tomto štandardnom nájomnom dome v pomerne elegantnej hamburskej mestskej štvrti ne-
bývame len my dvaja. Máme totiž dve milé spolubý-
vajúce – Annu a Kiru. Pôvodne sa tu Anna mala zdr-
žiavať len cez deň, lebo pracuje u nás ako gazdiná, ale
odvtedy, ako bola nútená ujsť od svojho expriateľa,
u nás aj býva, a to aj so svojou dcérou Kirou.

Kira a ja sme spolu zažili priam neuveriteľné dob-
rodružstvo, a hoci som bol vždy presvedčený o tom,
že deti neznášam, stali sme sa najlepšími priateľmi.
A práve vďaka tomu si môžem dovoliť nechať toho
drzáňa Wenera, nech si teraz pekne sám vysedáva
na jeho pohovke – ja si pohľadám Kiru.

Prebehnem až na koniec dlhej bytovej chodby. Tam
je naša niekdajšia hosťovská izba, v ktorej teraz býva
Kira. Dvere sú len privreté. Nosom si ich ešte trochu
poodchýlim a vhnem do izby. Kira sedí pri pís-
acom stolíku pod oknom. Pravdepodobne si práve píše
úlohu. Dvojskokom som pri nej – najprv vyskočím
zo zeme na posteľ a z postele potom na písací stôl. Je
to tak, ako som predpokladal: Kira si práve píše čosi
do zošita.

„Ahoj, Winston,“ uvíta ma a natešene poškrabká
za ušami. Mňau, to je predsa pozdrav, ako sa patrí!
Ja sa zo stolovej dosky nenápadne presuniem Kire
do lona a začínam priasť. Keďže som si nemohol

dosnívať svoj pekný sen, aspoň si teraz výdatne užijem Kirino hladkanie. Začnem priať hlasnejšie.

„Áno, zlatko. Páči sa ti to, však?“ privráva sa mi Kira s úsmevom. „Mimochodom, pýtali sa na teba Tom a Pauli. Boli zvedaví, ako sa ti vodí.“

Pauli, ktorá sa vlastne volá Paula, a Tom sú Kirini spolužiaci. Tiež chodia do 7. B toho istého evanjelickeho gymnázia a sú to jej najlepší priatelia. Ani oni nie sú tie nijaké tuctové decká, o čom som mal možnosť presvedčiť sa aj osobne. Ako sa to mne kocúrovi podarilo? Veľmi jednoducho: bolo to vtedy, keď sa nám s Kirou vymenili telá a začal som ako dvanásťročná dievča drať školské lavice. VYLÚČENÉ? Nie, to sa naozaj stalo. A kým sme uskutočnili spätnú zámennu, podarilo sa nám dokonca dať príučku jednému ničomníkovi a s pomocou polície ochrániť Kirinu mamu. Sardinkáňoš, to teda bol vzrušujúci príbeh!

Ale poďme po rade. Pred niekoľkými týždňami som sa s Kirou počas búrky motal po stavenisku a udrel do nás blesk. A bolo to presne vo chvíli, keď si jeden aj druhý z nás želal byť niekým iným. No, a naše želania sa splnili, lebo keď sme sa po údere blesku prebrali, nič už nebolo tak ako predtým. Ja Winston som sa ocitol v Kirinom dievčenskom tele, kým z Kiry sa zrazu stal britský krátkosrstý kocúr Winston. A zároveň sme si vedeli navzájom čítať myšlienky. Pokiaľ by išlo len o to, bolo to pomerne praktické, ale celkove nám táto zámena veľmi nevyhovovala. Najmä mne

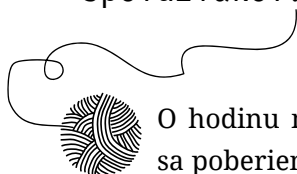
nie, a to preto, lebo ako Kira som každé ráno musel ísť do školy – a to mi hneď od samého začiatku pripadalo priam strašné. Odporná Leona a jej vyrývačná dievčenská banda sa ma dokonca pokúšali celkom znemožniť. Azda by sa im to aj bolo podarilo – nebyť Toma a Pauli. Vďaka nim som tú šikanu ustál. Dost hrdý som na to, že som tých dvoch dokázal získať ako priateľov pre Kiru. Samotnej Kire by totiž nebolo napadlo začať sa s nimi priateliť. Vďaka tomu sa viem vžiť do duše dievčaťa a som Kiriným dôverníkom.

Napriek tomuto vzrušujúcemu zážitku som nemal chuť zotrvať v Kirinom tele. V hĺbke srdca som predsa len štvornožec, a nie dvojnožec. Mojou dilemou vtedy bolo: Ako len, dočerta, dosiahnuť spätnú zámenu? Keď to už vyzeralo tak, že niet východiska, dostal Tom spásonosný nápad, že aj obrátený proces by mohol ísť pomocou blesku... Už to skrátim: príbeh sa skončil happy endom – Kira sa znovu stala dievčaťom a ja znova kocúrom. Žiaľbohu, odvtedy si už nevieme navzájom čítať myšlienky. Aspoň nie doslova. Ale dobre si rozumieme aj tak. A aj vďaka tomu teraz Kira vie, že by ma naozaj potešilo znovu uvidieť Toma a Pauli.

„Napadlo mi, že tá na našu stretávku jednoducho vezmem so sebou. A čírou náhodou to bude už dnes popoludní v našej zmrzlinárni. Ale ešte predtým by sme si mohli dožičiť jedno potešenie – prejsť sa na zadný dvor a navštíviť tvojich priateľov. Alebo aspoň jednu konkrétnu priateľku.“ Kira sa uškrnie.

Samozrejme, Kira vie o tom, ako zbožňujem Odetu. Napokon, o tom sme sa často spolu dosť bavievali, takže tu si ešte stále do istej miery vieme čítať myšlienky. Odeta je najkrajšia mačka, akú poznám. Má snehobielu hodváбноlesklú srst a hlboké čierne oči, v ktorých sa kocúr ako ja môže až utopiť. A hoci žije ako potulná mačka, je to naozajstná mačacia dáma. Bohužiaľ, dlho ma pokladala za nafúkaného, arogantného a rozmazaného izbového tigrika. To je, samozrejme, úplný nezmysel. Som kocúr premýšľavo nastavený, nie však domýšľavý. To je obrovský rozdiel. Vďaka tomu mi Kira mohla dať zopár dobrých rád, ako u Odety zabodovať. A neboli to zlé rady. Tak sme sa s Odetou prirodzene spriatelili, a kedykoľvek sa stretne na dvore, príjemne sa porozprávame aj o malichernostiach, ako je počasie či aké bolo práve skonzumované jedlo. Za hrdinu – takého, akým som bol vo svojom sne – ma však Odeta určite nepokladá. Zatiaľ. Som však pevne rozhodnutý, že sa to musí zmeniť.

Môžeme mať rovnaké sny?
A prečo si nevyberáme
spolužiakov?

O hodinu nato má už Kira úlohy hotové, nuž sa poberieme na tú zmrzlinu. Samozrejme, nie bez slúbenej zachádzky cez zadný dvor. Kira ide aj s obligátnym hosťovským balíčkom – s miskou kuracej pečienky, čo je nielen moje, ale aj Odetino najobľúbenejšie jedlo. A najmä, keď ho Anna práve uvarí.

„Ci-ci-ci,“ zvoláva Kira mojich dvorových partákov a potom zamieri priamo k prístrešku na kontajnery, čo je naše obvyklé mačacie stanovište. Plochá strecha prístreška je asi jediné miesto na dvore, kam po celý deň svieti slnko. Je tam teplučko a zväčša aj bezvetrie. Perfektné miesto na mačací relax.

Dnes je tu však pusto. Nie je tu ani Odeta, ani jej kamaráti Karamel a Drsníak. To, že tu ona nie je, ma mrzí, pokiaľ však ide o tamtych dvoch, celkom mi vyhovuje, že tu nie sú, lebo ich neznášam. Už do seba nezapárame tak ako pred pár týždňami, keď som si s Kírou prvý raz vyšiel na dvor. Dobrí kamaráti sa z nás však nestali, lebo sme skrátka veľmi rozdielni. Kým ja

Winston Churchill som nesmierne ušľachtilý čistokrvný kocúr, pochádzajúci z plemena britských krátkosrstých mačiek, s pestovanou tmavočiernou kožušinkou a dobrými spôsobmi, Drsníak a Karamel sú dvaja tučtoví tuláci. Drsníak je dosť tučný a má tigrovanú srst. Karamel ju má zasa strapatú a vonkoncom neupravenú. A obaja sú spoločensky neohrabaní. Je to dosť divné, že taká dáma, ako je Odeta, s nimi celkom dobre vychádza. Ale to práve svedčí o jej dobrých spôsoboch: aj keď má nesporne urodzený pôvod, nespráva sa nijako povýšenecky. Odeta je nielen urodzená, ale aj veľkodušná. Inak povedané: úžasná kočka, ako sa vraví; viem, nespisovne. Ibaže práve teraz tu nie je.

„Ci-ci-ci,“ zvolá opätovne Kira, potom položí misku na stupienok a pátravo sa rozhliada po dvore. „No, kde sú tvoji kamaráti?“

Vyskočím zo zeme na prístrešok a otočím krk. Potom sa len pozriem na Kiru – a ona môj pohľad pochopí okamžite správne.

„Si sklamaný, však? Rád by si opäť videl Odetu, že?“ Nahlas zamňaukám a Kira sa usmeje. „Nuž teda chvíľku počkáme. Keď ucíti túto dobrotu, určite sem príde. Ešte máme chvíľu čas, do cukrárne to stihneme.“ Zohne sa ku mne celkom dolu a poškrabká ma za ušami. Mňau, to je úžasné. Po celej dĺžke sa natiahnem a schúlím si hlavu.

Onedlho začujem nejaký šuchot zo zadnej časti dvora. To je Odeta. Okamžite cítim jej pach. Rýchlo vysko-

čím a snažím sa zaujať takú pózu, aby som sa ukázal v čo najlepšom svetle. Vystriem sa a predvádzam, aký som veľký, a pritom vypnem hrudník. Teraz určite vyzerám dosť elegantne. Aspoň dúfam, že tak vyzerám.

„Ahoj, Winston,“ zdraví ma Odeta priateľsky. „Čo, necítiš sa dobre?“

„Ahoj, Odeta! Nie, prečo sa pýtaš?“

„Tak je teda všetko v poriadku. Si skrútený v takej krčovitej polohe, nuž som sa nazdala, že ťa niečo bolí.“

Chrírr. Takže ja teraz vyzerám krčovito? A tak veľmi som sa snažil! Sklamane uvoľním postoj a otrasiem sa.

„Naopak. Je mi skvele a som rád, že ťa vidím.“

„Áno, aj ja som rada, že sa stretáme. Aká náhoda! Predstav si: minulú noc sa mi o tebe snívalo.“

Naozaj? Je to vôbec možné? Aj jej sa snívalo o mne?

„Skutočne? A čo?“ vyzvedám sa.

„Hm, veľa si z toho už presne nepamätám, ale myslím, že si ma nejako zachraňoval. Pred akýmsi ne-spratníkom. Alebo grázlom. Určite to bolo niečo v tom zmysle, že som sa ocitla v nebezpečenstve a ty si mi pomohol. Celkom veselé, nie?“

Veselé nie je to správne slovo. Mne sa to zdá až ne-uveriteľné!

„Predstav si, Odeta, že aj mne sa...“ Ale prv než by som jej stihol vysvetliť, že mne sa snívalo to isté, odsunie ma Kira bokom a vezme na ruky Odetu.

„Nože pozri, Odeta, priniesli sme nejakú dobrotu.“

Je to čerstvé, moja mama to dnes uvarila. A samozrejme, opäť toho navarila priveľa.“ Prosím ťa, Kira, nie tak hŕ, máme tu teraz dôležitejšiu tému než jedlo! Ale ten rozhodujúci moment je už preč a Odeta Kire spôsobne ďakuje – spustí v jej náručí jemné pradenie. Potom sa však zrazu opäť otočí ku mne.

„O čom sme to...?“

„O tom tvojom sne!“

„Aha – ale ja som to opäť zabudla. Vlastne to ani nebolo nič až také dôležité.“ No, do čerta! „To, že ste mi teraz priniesli nejaké žrádielko, je od vás veľmi milé. Bohužiaľ, vôbec nemám teraz na nič chuť. Pred chvíľou som si totiž ulovila dosť tučnú myš.“

Čo? To je hrôza! Ako interiérová mačka viem o myšiach len z počutia a nemyslím si, že by na ich lovení mohlo byť niečo zábavné. Mimochodom. Ako treba dochutiť ulovenú myš, aby bolo jedlo naozaj lahodné? Petržlenom? Mne by ju musela Anna uvariť. Ale, samozrejme, nechcem Odete znechutiť jej potravu, a tak radšej čuším.

„Dám to vedieť Drsniakovi a Karamelovi, určite sú hladní.“

Ach, nie, tým dvom nie! Kým sa však zmôžem na odporovanie, Odeta už zoskočí z prístreška a zmizne v zadnej časti dvora. Mňau! Dnes to dáko nevychádza. A vôbec nemám náladu vyčkávať tu na Drsniaka a Karamela. Zošuchnem sa tiež na zem a poberám sa k východu z dvora. Kira beží za mnou.

„Hej, Winston! Prečo sa tak ponáhľaš preč? Veď Odeta ešte vôbec nič nezjedla. Určite sa sem o chvíľu vráti. Ešte trošku tu pobudnime!“

Kirine slová prezrádzajú sklamanie, veď napokon – chcela mi touto hosťiteľskou akciou urobiť radosť. Veľmi sa mi žiada vysvetliť jej, prečo mám teraz chuť odtiaľto odísť. Ako som už spomínal, v čase, keď sme boli vymenení, to nebýval nijaký problém a vedeli sme spolu komunikovať aj v mysli. Teraz to už nejde. Škoda, nuž ale – čo už? Dievčaťom by som aj tak už nechcel byť, pretože to bolo naozaj namáhavé. Na kocúra ako ja toho bolo až priveľa.

„No, konečne ste tu!“ Bolo zrejmé, že Tom a Pauli na nás čakajú. Už vysedávajú v prútených kreslách našej obľúbenej zmrzlinárne, ako toto miesto volajú žiaci a žiačky príľahlého gymnázia. Pauli vstane a ide nám v ústrety, potom sa zohne ku mne a vezme ma na ruky.

„Vitaj, Winston, náš starý kocúr! Teba som teda už poriadne dlho nevidela. Takmer som už na teba aj zabudla.“

Ví-ví-ví. Aj mne to tak pripadá. A je to dosť zarážajúce. Ešte pred pár mesiacmi som vyhlasoval, že žiadnemu decku nedovolím, aby ma bralo na ruky – a teraz sa z toho dokonca teším a užívam si to. Predtým,

ako som poznal Kiru, som deti absolútne neznášal. Pripadali mi príliš hlučné a divoké. Teraz však musím pripustiť, že život bez detí bol riadne nudný. Taký... POKOJNÝ.

„No, vy dve cicušky maznavé,“ zamiešal sa Tom, hľadiac na nás ponad svoje tmavé okuliare s kosteným rámom a krčiac svojím pehami posiatym nosom. „Už stačilo tých vašich nežnôstok. Ja teraz súrne potrebujem porciu špagetovej zmrzliny s množstvom strúhanej čokolády. Objednajme si už konečne. Dnešok mi totiž dal v škole riadne zabrať.“

„Prečo? Čo až také zlé si tam dnes zažil?“ pýta sa súcitne Kira. „Podľa mňa tam dnes bolo všetko v poriadku.“

„Nuž, veď na to, že som z matiky dostal dvojku, a nie štvorku, si ani ja nestážujem. Ide najmä o to,“ sťažka si povzdychne Tom, „že ma dorazil ten Pretoriov nový tandemotvorný nápad. To mi je teda idea!“

Pretorius je učiteľ biológie a zároveň aj triedny týchto deciek. Je to veľmi milý človek a veľký milovník mačiek. Prekvapuje ma, že by mohol mať nejaký nápad, ktorý sa Tomovi zdá strašný. Ale hoci si vôbec neviem predstaviť, čo by sa tak asi mohlo skrývať pod tým tandemotvorným nápadom, niečo mi vraví, že by mohlo ísť o dobrú vec. A takto tu zrejme uvažujem nielen ja.

„Čo máš proti tomu jeho nápadu? Mne sa celkom pozdáva,“ čuduje sa Pauli a hrabne si rukami vo vlasoch, havraních a divo odstávajúcich na všetky

strany. Pauli svojím účesom dáva svetu najavo, že je pankáčka. Preto sa musí takto česať. A k tomu patria aj ďalšie veci – roztrhané džínsy a tričko, ako aj čierno orámované oči. „Keď je jasné, kto má na starosti tvoje pracovné listy a domáce úlohy v prípade tvojej absencie, máš aspoň istotu, že sa ti o ne naozaj postará. To je predsa dobrá osvedčená vec, ibaže pomerne často nefunguje.“

„Máš pravdu,“ súhlasí s ňou Tom. „Proti tomu nemám nič ani ja. No keď sa partneri losujú, to mi pripadá dosť uletené. Nazdávam sa, že toho, kto by mal byť jeho tandemovým partákom, by si mal každý vybrať sám. Tak by sa každému ušiel taký parták, ktorý mu je aspoň ako-tak po vôli.“

Kira a Pauli takmer súčasne myknú plecami.

„To predsa nie je až také zlé,“ povie nato Kira. „Tá absencia nebyva až taká častá a netreba si z toho robiť ťažkú hlavu. A každý môže pokojne prevziať aj pracovný list niekoho, kto mu nie je práve sympatický.“

„Hej?“ Tom sa tvári skôr skepticky. „Koho si si teda vylosovala ty?“

Kira chvíľku váha s odpoveďou, potom to prizná. „Ach, ja som si vytiahla Pauli.“

„Tom vypleští oči. „To vážne?“

„Áno, predstav si – taká náhoda!“

„Ako? Je nás v triede dvadsaťosem žiakov, to značí, že v losovacom bubne bolo štrnásť mien, ktoré si tí druhí štrnásti museli vytiahnuť. A ty si si vytiahla

práve lístoček, na ktorom bola Pauli? Tomu neverím!
Iste si švindľovala.“

Kira čuší, no Pauli sa rozchichoce.

„Nuž, trochu sme tomu dopomohli. Kira si najprv vytiahla Emíliu, ale potom hodila lístoček nazad do bubna.“

Tomu celkom rozumiem. Emília a jej kamarátka – odporná Leona – sú najobávanejšie dievčatá v triede. Nie sú priateľské, sú arogantné. Nič lákavé, pokiaľ ide o kombináciu ich vlastností. Ani ja by som nemal veľkú chuť nosiť im v čase choroby úlohy domov.

„Pri druhom pokuse som mala viac šťastia,“ konštatuje Kira. „A teraz je mojou tandemovou partáčkou Pauli. Dobré, však?“

Tom sa opäť zhlboka nadýchne.

„A ty si si koho vytiahol?“ vyzvedá sa Pauli. Tom sa opäť zhlboka nadýchne a odvetí.

„Emíliu. Ja som si vytiahol Emíliu.“

Mňau. Ako kocúr nie som, samozrejme, nijaký odborník na záležitosti losovania, ale myslím, že obidve dievčatá sa pričínili o to, že sa Tomovi teraz ušla **VELMI** veľká porcia špagetovej zmrzliny.